

Sammenligning med Forslaget, der forelaa i 1919—20. Det ærede Medlem Hr. Holdgaard sagde nemlig: Ja, men det var i 1919—20, og nu er Forholdene i enhver Henseende ganske anderledes, end de var den Gang, det er der formodentlig ingen, der vil benægte, sagde det ærede Medlem Hr. Holdgaard. Jeg kan ikke vide, om det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen skulde være tilbøjelig til at benægte dette. Jeg ved nok, at et berømt tidligere Medlem af dette Ting beskyldes for at have villet benægte Fakta, men jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen har en saadan Tilbøjelighed. Jeg synes, at her i denne Sag skulde vi opgive Roderiet i de politiske Køkkenmøddinger og gaa til det foreliggende Spørgsmaal, nemlig dette: Har vi 10 Mill. Kr., som det omtrentlig vil blive, til denne Opgaves Løsning paa nærværende Tidspunkt? Det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen siger, at det er bedst at forebygge, og naar vi tænker paa vore Opdragelsesanstalter, og vore Fængsler, saa maner det til at imødekomme de Krav, som den højtærede Minister gennem dette Lovforslag stiller. Men det er at spænde denne Opgave ud over Omraader af en Vidde, som man ingen Sinde tidligere og navnlig da ikke ved Indgangen til denne Lovgivning overhovedet har tænkt sig. Det, man har tænkt paa, er at yde en Hjælp til økonomisk meget vanskeligt stillede Enker og, da Lovforslaget fremsattes af Venstregeringen i 1912—13, ogsaa til meget vanskeligt stillede Enkemænd med Børn, Personer, som paa Grund af svigtende Indtægter, manglende Helbred o. s. v. ikke kunde antages at være i Stand til selv at skaffe sig det fornødne til Børnenes forsvarelige materielle Underhold; det er det, der er Tale om baade i selve Paragrafferne i det oprindelige Lovforslag og i Motiverne dertil. Og mon man i Virkeligheden er i Stand til at besvare det Spørgsmaal: Hvor meget vil der være fornødent pr. Barn, for at man kan gaa ud fra, at Savnet af Faderen eller Moderen i Hjemmet ikke skal indvirke skadeligt paa Barnets Opdragelse og paa Udformningen af Barnets Karakter? Jeg tror, det er et Spørgsmaal, som er overordentlig vanskeligt at besvare, og hvis Svaret kan gives, vil det vise sig at være overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at omsætte det i Kontanter. Jeg mener derfor, at hvad man i dette Spørgsmaal skal og maa holde sig til, er: I hvilket Omfang er det fornødent til Støtte for Enkers eller Enkemænds Børn at yde af offentlige Kasser til Børnenes materielle

Underhold, saa at dette kan siges at være forsvarligt, for at de kan siges ernæringsmæssigt og i Henseende til Opholdet i Hjemmet at blive saaledes behandlet, at man tør vente, at der kan vokse en sund Ungdom op ogsaa i disse Hjem? Jeg tror, at det er nødvendigt, man begrænser Opgaven dertil. Men sker dette, mener jeg rigtignok, man paa mere end eet Punkt maa anlægge en anden Betragtning end den, der har været bestemmende ved Udarbejdelsen af det Lovforslag, her foreligger.

Spørgsmaalet er altsaa dette: Hvilke Enker med Børn er saa svagt økonomisk stillede, at der maa ydes Hjælp til Børnenes Forsørgelse og Underhold? Og dernæst: Efter hvilke Principper skal dette ske? Nu er man efter min Mening gaaet overordentlig højt op med Indtægtsgrænserne, man har ansat Indtægtsgrænser, som aabenbart hviler paa et ganske tilfældigt Skøn. Da denne Lovgivning oprindeligt gennemførtes, var der dog Metode i det, man sagde: Indtægtsgrænsen skal ligge ved $\frac{2}{3}$ af det statskattefrie Beløb. Ved Revisionen af Loven gik man et Skridt videre og sagde: Indtægter, som er statskattefrie, skal være Grænsen for Adgangen for Enken til at faa Støtte til sine Børn. Men de Grænser, man her stiller, har ikke nogen som helst Forbindelse med det statskattefrie Beløb, de er ganske tilfældigt sat, og jeg vil endnu en Gang hævde, at naar man til disse Indtægtsgrænser lægger det Beløb af 200 Kr. pr. Barn, som Loven hjemler, kommer man for det store Flertal af Befolkningen op paa de Indtægter, som er normale ved Forsørgerens normale Arbejdsevne og Adgang til nogenlunde stadigt Arbejde. En Enke paa Landet med tre Børn kan faktisk have en Indtægt paa 2 000 Kr. og faar saa en aarlig Understøttelse paa 240 Kr. pr. Barn. Jeg spørger de Folk, som er kendt med Forholdene ude i de danske Landkommuner, om man dér virkelig vil mene, at Flertallet af Enker med en Aarsindkomst paa 2 000 Kr. kan siges at være saaledes trængende, at der skal ydes en saadan Enke, hvis hun f. Eks. har tre Børn, et Beløb af 720 Kr. aarlig. Jeg spørger ogsaa ærede Socialdemokrater, som er kendt med Forholdene ude i Landkommunerne: Hvilken Stemning tror man, det vil vække hos det store Flertal af Befolkningen, om vi i en finansielt saa overordentlig vanskelig Tid gik til Gennemførelse af en Lovgivning af denne Beskaffenhed? Tager vi en Enkemand her i København med 3 Børn og med en Indkomst paa 3 000 Kr., kan der for disse tre Børn ydes ham et Tillæg paa 600 Kr.